

Att minnas med farmor

Varför hade Mari inte visat mer tålamod med farmor?

Jane McBride
(Baserat på en sann berättelse)

Mari rynkade pannan. Farmor berättade samma historia. Igen.

Farmor kom för att bo hos Maris familj för flera månader sedan.

Mari älskar henne, men det är ibland tröttsamt att vara med farmor. Hon återgav samma berättelser om och om igen. Ibland började hon om innan hon ens hade berättat klart.

Mari suckade. "Farmor", sa hon, "du har redan berättat det för mig."

Farmor tittade ner. "Har jag?"

"Ja", sa Mari. "Du berättade det för mig för bara några minuter sedan."

"Jag minns inte", sa farmor. Hon såg ledsen och förvirrad ut. Sedan ställde hon sig upp och gick tillbaka till sitt rum.

Mari blev ledsen för att hon hade gjort farmor upprörd. Ända sedan farfar dog hade farmor blivit mer och mer glömsk. En gång lämnade hon till och med spisen på, och det började brinna i köket. Då tog mamma och pappa med sig farmor så att hon bodde hos dem.

Mari hittade pappa i köket. "Jag älskar verkligen farmor, men jag blir trött på att höra samma berättelser. Varför minns hon inte att hon redan har berättat den berättelsen för mig ungefär femtio miljoner gånger?"

Pappa log. "Jag slår vad om att det inte är femtio miljoner gånger. Men jag vet att det är jobbigt. Farmor har en sjukdom i hjärnan som får henne att glömma saker. Hennes berättelser är hennes sätt att försöka komma ihåg vem hon är."

Mari hängde med huvudet. Varför hade hon inte visat mer tålamod med farmor? Farmor var alltid kärleksfull. Hon kallade henne för "min Mari". Mari tänkte på när hon brukade hjälpa farmor plantera blommor och rensa ogräs i trädgården.

Mari knackade på farmors dörr.

"Kom in", sa farmor.

Mari öppnade dörren. Farmor satt på en stol med skrifterna öppna i knät.

"Farmor, kan du berätta hur du och farfar blev medlemmar i kyrkan?" frågade Mari.

Farmor tittade upp. "Vill du höra om farfar och mig?"

frågade hon hoppfullt.

Marie satte sig bredvid farmor. "Ja. Jag vill höra allt." Mari tog farmors hand. "Du betyder mycket för mig, farmor. Det kommer du alltid att göra."

Farmor log, satte sig i sin stol igen och började berätta.

Mari hade hört berättelsen många gånger, men den här gången kände hon sig inte irriterad eller otålig. I stället kände hon kärlek och förundran. Hon visste att farmor och farfar hade offrat mycket när de blev medlemmar i kyrkan i Tyskland. Hennes farföräldrar hade flyttat långt hemifrån så att de kunde bo nära andra medlemmar i kyrkan.

Farmor avslutade berättelsen och log. "Du är en bra flicka, min Mari."

Mari kramade sin farmor. "Tack, farmor. Jag älskar dig." ●

Det här hände i USA.